

Phía cuối con đường có ai đó đợi em?

Nguyễn Lê

Người ta bảo “Chờ đợi là niềm hạnh phúc tuyệt vọng nhất khi yêu.” Đợi để gìn giữ, sẽ chia và để biết rằng, trong cuộc đời này, luôn có một người đợi về phía một người, luôn có một người đi tìm kiếm một người...

Năm năm rồi Du không thay số điện thoại. Chỗ ở cũng thế, vẫn căn phòng nhỏ bé nằm trong một con phố ngập bóng những hàng xà cừ xanh mượt lá. Du mòn mỏi chờ một người trở lại. Mòn mỏi cá cược với trái tim về một người đàn ông ngay từ đầu đã không thuộc về mình. Luôn có một người đi tìm kiếm một người...

Du không bao giờ nghĩ sẽ gặp anh nhanh đến như thế. Đó là một ngày bắt đầu mùa mưa; ẩm ướt và se lạnh, một người bạn hẹn Du:

- Tối nay em rảnh không, đi uống nước cùng chị.

Du băn khoăn cũng nhận lời. Giới thiệu, làm quen hững hờ, thế mà “phải lòng” nhau. Sau này anh thường cười trêu, tại Du theo anh nên anh mới bị “sa bẫy”. Nhưng Du không bực mình, cũng chẳng thấy anh đáng ghét, vì anh đã ở trong vòng tay Du, vòng tay anh bảo:

- Anh không chạy đâu, sẽ đứng im mãi đây.

Du cười, hiền lành và ngoan ngoãn, rúc vào anh như một con mèo. Khi ấy Du vừa tròn 21 tuổi. Và anh - một người đàn ông thành đạt 33 tuổi, đã có gia đình. Du cũng không bao giờ nghĩ là mình sẽ thuộc về anh nhanh đến như thế. Vẫn một đêm ẩm ướt mùa mưa, trong căn phòng nhỏ bé nhức nhối mùi vôi vữa và hơi mốc của đồ đạc, Du run rẩy đón nhận anh. Du nghe thấy trong mình dòng yêu thương đang vỡ òa tràn vào góc ngách của mọi giác quan. Trong cơn say mê mãi, anh khẽ cắn vào tai Du thì thầm.

- Em đàn bà lắm em à, về ngay thơ, trong trắng nơi ánh mắt em khiến cho bất cứ người đàn ông nào cũng muốn giữ gìn như sợ đánh vỡ mất đi.

Đàn bà khi vui thường hân hoan, niềm hạnh phúc long lanh trên ánh mắt bờ môi không có tấm màn nào che giấu được. Du không như những người con gái khác, cho đi rồi hối hận hay trách cứ, Du mãi nguyện vì có anh và được là của anh. Sau cùng của những yêu thương, anh lặng lẽ rời xa, Du không giữ anh ở lại, vì Du biết anh không thuộc về mình. Cuộc sống của anh ở nơi có vợ và cô con gái ba tuổi. Tấm ảnh của Du bao giờ anh cũng cất sâu trong ví, phía sau hình của mái ấm nhỏ bé đó. Du không giữ anh ở lại, vì Du biết anh không thuộc về mình

Dự án của anh kết thúc cách đây 4 năm. Du tiễn anh vào một ngày mùa đông giáp Tết, miền Bắc lạnh tê người. Đêm trước khi chia tay, anh gục trên bờ vai Du, nước mắt họ mặn chát lẫn trong môi hôn khắc khoải, day dứt.

- Anh đi rồi, em nhớ chăm sóc cho mình nhé! Em có trách anh tệ quá vì không dám sống hết mình với tình yêu của chúng ta không?

Du lặng lẽ lắc đầu. Du biết mình yêu con người có trách nhiệm với gia đình trong anh, yêu cả tình thương vô bờ anh dành cho con gái, những thấu hiểu về nỗi vất vả, thủy chung khi anh kể chuyện về vợ của mình. Du yêu cách anh chăm sóc vợ con, cách anh gọi điện về nhà với đầy lo toan, trần trọc. Yêu và tủi hờn đồng hành vì biết đắng cay và đau khổ sẽ đến, Du không thể rời xa anh. Du dụi đầu vào má anh, nói như thì thầm với chính mình:

- Em phải trả anh về cho chị ấy, gia đình nào cũng cần có bờ vai rộng của một người đàn ông. Người ta không thể tham lòng mà bầu víu lấy những thứ mãi mãi không phải của mình.

Anh hôn từ từ lên mắt, lên môi, lên cổ, lên tóc, lên từng tế bào nhạy cảm trên cơ thể Du. Đó là lần cuối cùng, Du cong mình đón nhận tình yêu của một người đàn ông với cả hai thứ cảm xúc đối lập hạnh phúc và buồn tủi. Sân bay nhộn nháo cảnh chia tay ngày đó, anh ôm nghẹt lấy Du. Đau khổ nhất là khi người ta có thể nhìn thấy nhau, biết mình cần nhau, mà phải lặng lẽ chôn vùi yêu thương vì những duyên số phận sắp đặt an bài. Hơi ấm thân thương len lỏi vào lồng ngực nấc lên từng hồi, phút giây đó Du thấy mình khát kiệt. Để rồi kể từ sau ngày ấy, chưa một lần họ gặp lại nhau. Kể từ ngày anh đi, Du chưa từng yêu một người đàn ông khác. Du vẫn là một người đàn bà

trong trắng, yêu và chỉ thuộc về một người đàn ông. Đau khổ nhất là khi người ta có thể nhìn thấy nhau, biết mình cần nhau, mà phải lảng lạng chôn vùi yêu thương...

Cho đến sáng hôm nay, tại góc của quán cafe này, quán cafe sáu năm về trước họ chạm mặt và chấp nhận khánh kiệt để thuộc về nhau trong một tình yêu biết trước chỉ toàn khổ đau và dẫn vật. Anh ngồi đó, khuôn mặt xạm đen vì sương gió, rấn ròi và gân guốc; thoáng một chút mệt mỏi. Đôi mắt đen thăm thẳm khuất dưới hàng lông mày đậm nét nhìn Du long lanh. Mùa đông này lạnh hết như ngày họ xa nhau. Du vừa nhận được điện thoại của anh cách đây 30 phút. Cuộc điện thoại khiến Du nghẹn ngào không nói được lời nào, cổ lấm cô mới hỏi anh được đúng một câu:

- Bây giờ anh đang ở đâu?

Du cuống cuống bỏ mặc cơ quan mà chạy đến, chết trân nhìn cái dáng ngồi hiên lành của anh, nước mắt chảy tràn trên hai khoé mi suốt dọc đường để lại những vệt dài loang bờ má. Du vừa ngồi xuống, tay anh đặt lên tay Du, nóng bỏng và cồn cào. Bao nhiêu năm, Du thèm khát được đụng chạm vào người đàn ông này, thèm khát hoang dại cho những bến bờ tận cùng với anh; bao nhiêu năm Du giữ mình cẩn thận để xuất hiện trong cuộc gặp gỡ cô phải đợi chờ quá lâu này. Bây giờ không phải chờ đợi nữa, không phải đấu tranh và dẫn vật lòng nữa; anh mạnh bạo kéo tay Du chạy như bay về căn phòng nhỏ của họ. Ở đó, họ lại mê mải hoà lẫn vào nhau. Sau cuối của đam mê, sau cuối của những nhịp yêu thương gấp gáp và thoả mãn; Du khóc nức nở như đứa con gái lần đầu tiên trao đi cái quý giá nhất của cuộc đời. Anh hôn nhẹ lên má Du:

- Bao năm rồi, em vẫn quyến rũ như thế. Anh không thể quên ánh mắt em, không thể chịu nổi khi không nhìn thấy mình trong đó. Em hãy nói là em yêu anh, nói đi em.

Gối đầu trên vai anh, bắt giắc Du giật mình:

- Bao giờ anh sẽ đi?

Anh lặng yên không nói. Im lặng có nghĩa là kết cục ấy lại xảy ra. Du nghĩ đến những năm tháng tiếp theo của cuộc đời mình, và thấy cổ họng nghẹn đắng. Sống tiếp, sẽ đợi chờ một người, sẽ tiếp tục mòn mỏi, hi vọng nghĩ đến tương lai? Nhưng bản thân mình Du sẽ sống thế nào? Cần phải làm gì để vượt lên những ám ảnh đeo đẳng đó? Du theo đuổi bóng dáng của một người, liệu còn có ai đó đợi chờ cô phía cuối con đường kia không? Có ai đợi cô ở phía cuối con đường kia không?

Ba tháng sau cuộc gặp gỡ bất ngờ và ngắn ngủi của Du và anh, một buổi sáng, Du nhận được điện thoại của một người phụ nữ. Người đàn bà có chất giọng nhẹ nhàng, cất những lời mỏng manh khó nhọc nhưng khiến Du khuyu ngã:

- Du phải không? Chị là vợ của anh Nam. Anh Nam... mắt rồi em à.

Du không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa; chỉ thấy tiếng gió, tiếng cười khàn đục của anh ào ào đập vào bờ thành lồng ngực mình.

- Anh Nam phát hiện ra mình bị ung thư gan từ 6 tháng nay, nhưng không cho ai biết. Lần anh ấy lặng lẽ ra Hà nội gặp em trở về, bệnh trở nặng nên không giấu được. Những ngày cuối, anh ấy kể cho chị về em.

Du nghe thấy tiếng người khóc nức lên ở đầu dây bên kia, tiếng vỡ tan của những tế bào tan ra trong dòng xoáy mãnh liệt rút kiệt sinh lực của cô. Du không cảm nhận được nước mắt mình có chảy hay không, chỉ có những dòng thác của sợ hãi, đau đớn đổ ập lên bờ vai khiến Du ôm ngực khuyu xuống.

- Không! Anh? Anh à! Làm sao như thế được!

Bây giờ Du mới hiểu, tại sao bao nhiêu năm nay Du có đủ can đảm, nghị lực đợi chờ. Còn đợi chờ là còn hi vọng, còn tin tưởng. Du chợt nhớ những lời nói nghẹn lại của anh:

- Cuộc đời anh có lỗi với cả hai người đàn bà thương yêu anh nhất. Anh xin lỗi em. Xin lỗi vì để em mòn mỏi quá lâu thế này. Đến một lúc nào đó, em à, em hãy tin tưởng nhé! Ở nơi nào rất xa, anh sẽ chờ em, để trả lại tuổi trẻ, tình yêu và niềm tin trong trái tim em. Anh hứa với em. Nhưng từ giờ đến khi gặp lại, hứa với anh là em phải mở lòng để yêu thương, để sống hạnh phúc. Em hứa chứ?

Du khẽ gạt đầu, mắt rưng rưng nước. Bờ môi mềm của anh như còn đang phủ cả cơ thể của Du mà sao khóe miệng Du đắng ngắt. Cuối cùng chúng ta cũng mất anh ấy rồi...

Tròn một tuần anh mất, Du mới có mặt trước mộ anh, những thảm cỏ xanh thẫm để lại trong mắt Du một vạt buồn hoang lạnh, cô độc. Yêu thương giờ nằm xa tầm với của con người, anh im lặng nằm đó, Du đứng đây mà không có nổi một mối liên hệ mong manh nào. Người phụ nữ nhỏ bé đứng bên Du, khuôn mặt u sầu, mệt mỏi nhìn vào khoảng mệnh mông không có vẻ trách cứ, oán thán. “Cuối cùng chúng ta cũng mất anh ấy rồi. Người không ở lại thì mọi điều chẳng có nghĩa lý gì.”

Du châm lửa, những trang nhật ký bén thứ ánh sáng vàng vọt, nhợt nhạt chuyển sang màu tàn tro bay trong gió. Kỷ niệm không đốt được, thiêu cháy tâm hồn Du. Người đàn bà góa bụa ở tuổi 35 lặng lẽ rời đi. Chỉ lúc bấy giờ Du mới đổ khụy xuống mộ anh và nức nở khóc.

Du bỏ lại chiều Sài Gòn và nắng hoang hoả ngược tàu trở ra Hà Nội, về căn nhà nhỏ bé dưới gốc cây xà cừ rợp lá. Một tuần, sống trong những kỉ niệm khôn cùng, Du thu xếp đồ đạc, chuẩn bị cho hành trình dài của cuộc sống mới. Từ Hà Nội, Du ngược mãi lên Cao Bằng, ở đó có một cơ quan thường trú của tờ báo Du đang làm, chưa ai nhận đảm đương vị trí quản lý. Lần đầu tiên, sau gần 5 năm yêu một người, Du nghĩ về sự thay đổi. Trong cuộc đời một con người, thay đổi cũng là để đợi chờ. Nhưng là đợi chờ để đi đến gần nhau hơn. Mỗi ngày tới, mỗi giờ tới, Du biết là mình sẽ gần anh hơn nữa.

Du đi về phía anh, phía ánh sáng của một tình yêu không bao giờ tắt.